

200707313/1.

Datum uitspraak: 29 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/11642 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Roermond, van 21 september 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 februari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 september 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

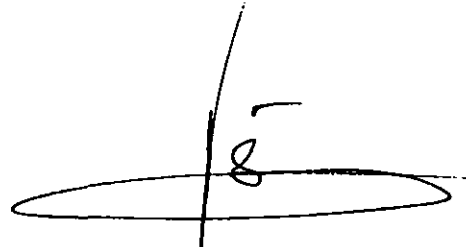
w.g. Bossmann
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 november 2007

314.

Verzonden: 29 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

**RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND**

**Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer**

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 07/11642

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. R.H.T. van Boxmeer, advocaat te
's-Hertogenbosch,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage,
verweerder.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij fax van 15 maart 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 16 februari 2007, verzonden op 20 februari 2007. Bij dit besluit heeft verweerder geweigerd eiser een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), te verlenen. Bij schrijven van 12 april 2007 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend.

Eiser heeft bij fax van 16 augustus 2007 nadere stukken ingezonden.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 31 augustus 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen. Zijn gemachtigde is, zoals ten tijde van de zitting telefonisch aangekondigd, niet verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. L.M.A. Hansen.

II. OVERWEGINGEN

Eiser, geboren op _____ en van Sierra Leone nationaliteit, is bij besluit van 3 mei 2002 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de grond als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 met ingang van 10 december 2001 en geldig tot 10 december 2004.

Op 14 oktober 2004 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, ingediend. Bij het thans bestreden besluit heeft verweerder die aanvraag afgewezen op grond van het bepaalde in artikel 34, juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Volgens verweerder is de grond voor verlening van de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 komen te vervallen, aangezien het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone is beëindigd. Verweerder heeft in dit verband verwezen naar zijn brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 16 september 2002 in samenhang met het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002 inzake de situatie in Sierra Leone.

Daarnaast heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat noch ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, noch ten tijde van het bestreden besluit, grond bestond om eiser op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

Eiser heeft niet bestreden dat verweerder heeft kunnen besluiten tot afschaffing van het categoriaal beschermingsbeleid voor Sierra Leone, zomin als hij bestreden heeft zijn aanvraag af te wijzen.

In deze procedure dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan enkel voor zover verweerder aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op een van de individuele asielgronden van artikel 29 van de Vw 2000 heeft onthouden.

De rechtbank overweegt als volgt.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat noch ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de d-grond van artikel 29 Vw 2000, noch ten tijde van het bestreden besluit, grond bestond om eiser op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Aan dit standpunt heeft verweerder ten grondslag gelegd dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute, alsmede dat gedetailleerde verklaringen omtrent zijn reis naar Nederland ontbreken. Vervolgens heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eisers asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert, nu het geheel van de gestelde gebeurtenissen ongeloofwaardig wordt geacht. Gelet hierop is verweerder van mening dat eiser ten tijde van de verleende vergunning niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000. Met betrekking tot de huidige situatie in Sierra Leone heeft verweerder het standpunt ingenomen dat

eiser ook niet vanwege die situatie in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Alvorens toe te komen aan de beoordeling of verweerder eisers relaas ongeloofwaardig heeft mogen achten, overweegt de rechtbank als volgt.

Eiser heeft zich in beroep primair op het standpunt gesteld dat hij erop mocht vertrouwen dat verweerder zijn relaas geloofwaardig achtte, nu de geloofwaardigheid van zijn relaas al is beoordeeld bij het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de grond als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Het besluit is daarom niet op een zorgvuldige wijze in de zin van artikel 3:2 van de Awb tot stand gekomen, aldus eiser.

De rechtbank deelt eisers standpunt niet. Blijkens het besluit van 3 mei 2002, waarbij aan eiser eerdergenoemde verblijfsvergunning is verleend, is enkel beoordeeld of terugkeer van eiser naar Sierra Leone van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar. Een beoordeling van de geloofwaardigheid van het individuele asielaanvraag van eiser heeft niet plaatsgevonden.

Eisers grief kan derhalve niet slagen.

De rechtbank overweegt verder als volgt.

Eiser heeft aan zijn aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd het volgende ten grondslag gelegd:

Eiser is in januari 1999, evenals zijn ouders en zijn zus, door de rebellen van het Revolutionary United Front (RUF) meegenomen en vastgezet in een rebellenkamp. Voor de rebellen moest eiser diverse werkzaamheden verrichten. Eiser is tijdens zijn gedwongen verblijf in de verschillende kampen zwaar mishandeld. Eisers zus werd door kolonel [] van de rebellen als zijn vrouw gezien. In mei 2000 heeft eiser en zijn zus meegenomen naar een bijeenkomst van rebellenleiders in []. Omdat eiser en zijn zus niet tot de rebellen behoorden, mochten zij niet op het vergaderterrein komen. Kolonel [] parkeerde de auto daarom in een straat buiten de vergaderlocatie. Eiser en zijn zus werden samen met twee lijfwachten in de auto achtergelaten. Na het horen van geweerschoten en het ontstaan van enige paniek in een voorbijtrekkende groep demonstranten gingen de lijfwachten, op verzoek van eiser, poolshoogte nemen op het vergaderterrein. Nadat de lijfwachten waren vertrokken gaf eisers zus aan eiser een heuptasje met diamanten en sieraden, dat [] in de auto had achtergelaten. Hiermee is eiser weggevlucht. Na een verblijf van een dag bij een vriend in [] is eiser naar [] (Guinee) vertrokken. In september 2000 werd eiser tezamen met andere Sierraleonezen in Guinee opgepakt en tot de tweede helft van 2001 gedetineerd. Nadat eiser was gesommeerd het land te verlaten, is hij in november 2001 van Guinee naar Nederland gereisd.

In de gronden van beroep, waarin is verwezen naar de ingediende zienswijze van 12 juli 2006, heeft eiser subsidiair aangevoerd dat hem het ontbreken van documenten niet kan worden tegengeworpen en van hem niet verwacht mocht worden dat hij meer over zijn reis kon vertellen. Vervolgens heeft verweerder, aldus

eiser, ten onrechte zijn asielrelaas, zoals tijdens het nader gehoor naar voren gebracht en aangevuld bij een door eiser zelf geschreven brief, ongeloofwaardig geacht. In dit verband heeft eiser een beroep gedaan op artikel 4 van de Richtlijn van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming van 29 april 2004 (de zogenoemde "Definitierichtlijn"). Gelet op het vorenstaande heeft eiser het standpunt ingenomen dat hij gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging en dat hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). In dit verband heeft eiser ook gesteld dat hij in Sierra Leone niet behandeld kan worden voor zijn post traumatische stress stoornis (PTSS). Vanwege zijn PTSS, voortkomend uit hetgeen eiser in Sierra Leone heeft meegemaakt, wordt door eiser tevens een beroep gedaan op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Voorts heeft eiser zich beroepen op schending van artikel 8 van het EVRM.

De rechtbank overweegt verder als volgt.

Voor zover thans hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst; (...)."

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen.

Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden afgewezen mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Het ter zake gevoerde beleid is neergelegd in onderdeel C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), in de versie zoals die luidde tot 1 maart 2007.

Blijkens onderdeel C1/5.8.3 van de Vc 2000 is voor de beoordeling van de asielaanvraag onderbouwing van de volgende elementen van belang: de identiteit,

de nationaliteit, de reisroute en het asielrelaas van de vreemdeling. Wanneer is vastgesteld dat ten aanzien van één of meer van de vier elementen documenten ontbreken, wordt onderzocht of het aannemelijk is dat het ontbreken van documenten niet aan de vreemdeling is toe te rekenen.

Documenten die de reisroute onderbouwen zijn volgens onderdeel C1/5.8.3 van de Vc 2000 in de eerste plaats de reisdocumenten waarvan de vreemdeling zich bediend heeft tijdens de reis naar Nederland. In de tweede plaats kan de reisroute worden onderbouwd met alle andere documenten en bescheiden op grond waarvan kan worden vastgesteld welke reisroute de vreemdeling heeft gevolgd. Verklaringen die inhouden dat een vreemdeling geen documenten heeft en niets meer weet van de reisroute zijn volgens onderdeel C1/5.8.3 van de Vc 2000 niet geloofwaardig. In het geval dat een vreemdeling geen documenten inzake de reisroute over heeft gelegd maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten wel consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen aflegt, geeft hij blijk van de wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute.

Beoordeling van het asielrelaas ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Wat ook zij van het ontbreken van identiteits- en nationaliteitsdocumenten, verweerder heeft, naar het oordeel van de rechtbank, eiser kunnen tegenwerpen dat hij geen documenten heeft overgelegd of ander concreet of indicatief bewijs van de gestelde reis naar Nederland. Verweerder heeft in eisers verklaring dat hij de betreffende reisdocumenten moest afgeven aan een vriend van zijn vader (reisagent) geen grond hoeven te vinden eiser de gevolgen daarvan niet toe te rekenen. Gelet op onder meer de uitspraak van de Afdeling van 3 juli 2002 (JV 2002/296) heeft eiser een eigen verantwoordelijkheid om zijn reisroute met documenten dan wel anderszins te staven. Bovendien heeft eiser, aldus verweerder, geen gedetailleerde, coherente of verifieerbare verklaringen afgelegd omtrent zijn reisverhaal. Van eiser mocht verwacht worden dat hij in staat was eenvoudige informatie te verstrekken over zijn reis, zoals de naam van de plaats dan wel de naam van het land van waar hij per vliegtuig is vertrokken, de kleur van het vliegtuig, de kleur van de kleding van de stewardessen, de naam van de vliegtuigmaatschappij en de naam van de plaats dan wel de naam van het land waar hij het vliegtuig heeft verlaten. Hiermee wordt verweerder in de gelegenheid gesteld de route na te gaan. De enkele omstandigheid dat eiser stelt zich de reis niet meer te kunnen herinneren en hij tijdens de reis ook niet goed heeft opgelet, heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, niet tot een ander standpunt hoeven brengen.

Het vorenstaande brengt met zich dat verweerder in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat zich hier een omstandigheid voordoet als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

Ingevolge de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2003 (JV 2003/103) mogen diens gevolge ingevolge artikel 31, van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p.40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van eiser om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en

tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan ook een positieve overtuigingskracht uitgaan.

In dat kader overweegt de rechtbank dat de Afdeling heeft overwogen onder meer in een uitspraak van 23 juni 2005 (JV 2005/315), dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten en het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die gestelde feiten ontleende vermoedens behoort tot de verantwoordelijkheid van verweerder en dat die beoordeling slechts terughoudend door de rechter kan worden getoetst. Indien en voor zover verweerder van oordeel is dat de door de vreemdeling gestelde feiten geloofwaardig en de daaraan ontleende vermoedens plausibel zijn, is vervolgens voor een terughoudende toets geen plaats, waar het de beoordeling van de zwaarwegendheid van het relaas betreft.

Verweerder twijfelt ernstig aan eisers verblijf bij de rebellen van het RUF nu eiser niet bij benadering heeft kunnen aangeven hoeveel personen gevangen gehouden werden, welke namen zijn medegevangen droegen, wat de namen waren van de andere rebellen, naar welke plaatsen hij zoal heengebracht is.

Verweerder acht het voorts onaannemelijk dat eiser op de door hem gestelde zeer eenvoudige wijze heeft kunnen ontsnappen. Niet valt, aldus verweerder, immers in te zien dat de lijfwachten van eiser en zijn zus alleen zouden achterlaten in de auto met de mogelijkheid te ontsnappen. Het voorgaande klemmt te meer nu zich in de auto de tas met diamanten, sieraden en geld van bevond, waarbij het al niet aannemelijk wordt gevonden dat deze tas met waardevolle spullen in de auto achterliet. Ook wordt geen geloof gehecht aan de verklaring dat eiser na zijn ontsnapping probleemloos naar zijn vriend heeft kunnen gaan. Voorts heeft eiser vage en tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn detentie in Guinee.

Ten aanzien van zijn verklaringen over zijn verblijf bij de rebellen heeft eiser in beroep het standpunt ingenomen dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan artikel 4 van de Definitierichtlijn. Op grond van deze bepaling dient verweerder samen met eiser te zoeken naar een weg om duidelijkheid te verkrijgen over zijn asielrelaas. Verweerder had dan ook nader onderzoek moeten doen naar de verklaringen van eiser. Eiser heeft aangaande zijn verblijf bij de rebellen opheldering verschaft in het aanvullende gehoor, alsmede heeft hij zijn relaas zo uitgebreid mogelijk op papier gezet. Ten onrechte hecht verweerder aan deze verklaring geen waarde. Eiser heeft hieromtrent niet eerder verklaard omdat hij lijdt aan een PTSS en hij geen vertrouwen in de Nederlandse overheid had. Voorts heeft verweerder ten onrechte zijn ontsnapping ongeloofwaardig of te eenvoudig bevonden.

Ten aanzien van eisers beroep op de 'samenwerkingsplicht' neergelegd in artikel 4 van de Definitierichtlijn overweegt de rechtbank als volgt.

De rechtbank stelt vast dat het bestreden besluit dateert van na 10 oktober 2006. Op die datum is de implementatietermijn voor de Definitierichtlijn verstreken, zodat, voor zover bepalingen van die richtlijn niet of gebrekkig zijn geïmplementeerd in het Nederlandse recht, eiser een beroep toekomt op rechtstreeks werkende bepalingen.

Artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn luidt als volgt: "De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen".

Voor zover dit artikellid al een direct toepasbare norm zou inhouden, overweegt de rechtbank dat, anders dan eiser kennelijk verwoordt, het uitgangspunt blijft dat het aan eiser is zijn relaas aannemelijk te maken. Dit uitgangspunt wordt niet aangetast door de aan de lidstaten opgedragen taak de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. De rechtbank is voorts van oordeel dat het zogenoemde samenwerkingsvereiste reeds is opgenomen in het nationale recht en daarom in overeenstemming is met dit onderdeel van de Definitierichtlijn. Aan het samenwerkingsvereiste is in casu invulling gegeven in het eerste gehoor, het nader gehoor en daarbij de mogelijkheid tot het aanreiken van correcties en aanvullingen, en in de voornemenprocedure waarin eiser de mogelijkheid heeft gekregen om een zienswijze in te dienen alsmede gehoord is in een aanvullend gehoor naar aanleiding van het voornemen de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het nationale recht in overeenstemming is met het neergelegde in artikel 4 van de Definitierichtlijn, voor zover door eiser hierop een beroep is gedaan. Daarom kan het beroep van eiser op schending van deze bepaling niet slagen en was verweerder niet gehouden nader onderzoek te doen naar de verklaringen van eiser.

Vervolgens is de rechtbank van oordeel dat verweerder aan eisers aanvullende verklaringen betreffende zijn verblijf bij de rebellen een andere waarde heeft kunnen hechten dan eiser doet. Van eiser had immers verwacht mogen worden dat hij deze aanvullende informatie in het kader van de besluitvorming op de aanvraag en dan met name in het nader gehoor reeds naar voren had gebracht. Daarbij is van belang dat uit het rapport van het nader gehoor blijkt dat eiser is medegedeeld dat hij alles wat van belang was voor zijn aanvraag naar voren diende te brengen. Voorts heeft eiser bevestigend geantwoord op de vraag of hij alle tijd en ruimte heeft gekregen om alles te vertellen wat voor zijn aanvraag van belang is. Ook in de correcties en aanvullingen van 20 maart 2002 is geen gewag gemaakt van eisers aanvullingen op zijn relaas voor zover het zijn verblijf bij de rebellen betreft.

Ten aanzien van eisers stelling dat hij vanwege zijn PTSS ook niet in staat was om tijdens het nader gehoor uitgebreider te verklaren, overweegt de rechtbank dat uit de door eiser overgelegde medische stukken niet naar voren komt dat eiser zich tijdens het nader gehoor medisch gezien in een dusdanige situatie bevond dat hij niet in staat zou zijn om een uitgebreider asielaanvraag af te leggen. Hierbij betreft de rechtbank dat het nader gehoor ook geen aanknopingspunten bevat waaruit blijkt dat eiser niet nader kon verklaren. In de correcties en aanvullingen van een maand na het nader gehoor wordt geen gewag gemaakt van eisers psychische gesteldheid en zijn daaruit voortvloeiende gestelde onvermogen verklaringen af te leggen. Verder heeft eiser in het nader gehoor verklaard de namen van zijn medegevangenen niet te willen noemen en niet zoals hij later stelt zich de namen niet herinneren.

Ook eisers stelling dat hij geen vertrouwen in de Nederlandse overheid had, heeft voor verweerder geen rechtvaardiging hoeven vormen voor de door hem afgelegde summiere verklaringen. Voorafgaande aan het gehoor is eiser immers medegedeeld dat hij in vrijheid kan spreken en alles wat er wordt besproken als vertrouwelijk zal worden behandeld.

Met in achtneming van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid eisers verblijf bij de rebellen voor ongeloofwaardig heeft mogen houden. Hiertoe heeft verweerder redengevend mogen achten dat eiser niet in staat is gebleken, zelfs niet bij benadering in zijn aanvullende beschrijving, aan te geven hoeveel gevangenen bij de rebellen hebben verbleven.

Zo eisers aanvullende verklaringen overigens door verweerder op dezelfde waarde geschat zouden zijn als eiser doet, dan is de rechtbank van oordeel dat daarmee niet gezegd kan worden dat verweerders standpunt betreffende de geloofwaardigheid van eisers relaas in redelijkheid geen stand kan houden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder geen geloof hoeven hechten aan de eenvoudige wijze waarop eiser is ontsnapt, waarbij verweerder met name van belang heeft mogen achten dat eiser, die in gevangenschap verbleef, zonder bewaking in de auto van Kolonel [] alleen werd gelaten, terwijl daarnaast in dezelfde auto zeer waardevolle spullen van Kolonel [] onbeheerd werden achtergelaten. Ook heeft verweerder in dit verband aan eiser kunnen tegenwerpen dat hij vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn detentie in Guinee. Eiser heeft dit als zodanig onbestreden gelaten.

De rechtbank overweegt dat verweerder zich, gelet op het voorgaande, in redelijkheid op standpunt heeft kunnen stellen dat er geen geloof hoeft te worden gehecht aan eisers asielrelaas. Derhalve is de rechtbank van oordeel dat ook de door eiser gestelde vrees van de zijde van de rebellen, de autoriteiten en de burgers van Sierra Leone ongeloofwaardig kan worden geacht.

De rechtbank is, gelet op het gegeven toetsingskader en de verklaringen van eiser in samenhang bezien, van oordeel dat verweerder aan eiser derhalve op goede gronden geen verblijfsvergunning op grond van vluchtelingenschap heeft verleend.

Vervolgens overweegt de rechtbank als volgt.

Blijkens de Memorie van Toelichting (TK 1998-1999, 26 732, nr.3 p.37-38) wordt een verblijfsvergunning verleend op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 genoemde grond ingeval de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 EVRM, artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (Anti-Folterverdrag) en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR). Ingevolge de genoemde artikelen dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat eiser bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Gelet op hetgeen de rechtbank reeds heeft overwogen met betrekking tot het beroep op vluchtelingenschap is niet aannemelijk dat gedwongen terugkeer van eiser ten tijde van de verleende verblijfsvergunning strijd oplevert met bovengenoemde artikelen.

Voorts dient de rechtbank te beoordelen of eiser ten tijde van de verleende vergunning in aanmerking had kunnen komen voor een verblijfsvergunning ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dient te worden beoordeeld of verweerder eiser op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst een verblijfsvergunning in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden.

De wijze waarop verweerder van de in voornoemd artikel neergelegde bevoegdheid gebruik pleegt te maken is uiteengezet in onderdeel C1/4.4 van de Vc 2000. Hierbij is in de eerste plaats gedacht aan de situatie dat de vreemdeling getraumatiseerd is. Naast traumata kunnen ook andere bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas, aanleiding zijn tot verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Voor zover in het door eiser in het kader van zijn beroep op de 'c-grond' aangevoerde een beroep op het traumatabeleid gelezen dient te worden, faalt dit beroep. Nu het relaas van eiser in redelijkheid voor ongeloofwaardig kon worden gehouden, heeft verweerder naar dezerzijds oordeel immers eveneens in redelijkheid de door eiser gestelde traumatische ervaringen voor ongeloofwaardig kunnen houden.

Evenmin is anderszins gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van het vertrek van eiser uit het land van herkomst, op grond waarvan verweerder een verblijfsvergunning op de grond als neergelegd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden.

Beoordeling van het asielrelaas ten tijde van de huidige situatie in Sierra Leone.

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat uit de algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van onder meer 31 juli 2003, 4 maart 2004 en 25 april 2005 kan worden afgeleid dat het vredesproces op gang is gekomen sinds september 2001. Het ingezette staakt-het-vuren heeft stand gehouden en de ontwapening van rebellengroeperingen werd grotendeels voltooid. De United Nations Mission in Sierra Leone (UNAMSIL) is in alle districten van Sierra Leone aanwezig en de overheid heeft sinds eind 2002 haar gezag in het gehele land hersteld. Terugkeer in de samenleving vindt plaats van rebellen en van degenen die met hen verbonden waren.

Voorts blijkt uit het algemene ambtsbericht van juni 2006 dat het RUF geen (militaire of politieke) macht van betekenis meer heeft. De RUF-strijders zijn gedemobiliseerd en ontwapend. De reïntegratie van ex-strijders gaat goed en er zijn geen gevallen

bekend van wraak tegen ex-strijders en degenen die met hen verbonden waren (ook zij die door rebellen ontvoerd waren).

Onder verwijzing naar hetgeen in het vorenstaande ten aanzien van de geloofwaardigheid van eisers relaas is overwogen en nu eiser niet heeft onderbouwd op welke wijze hij thans nog problemen zal ervaren, ziet de rechtbank geen aanknopingspunten op grond waarvan eisers beroep tot vluchtelingenschap kan leiden.

Gelet op hetgeen de rechtbank reeds heeft overwogen met betrekking tot eisers beroep op vluchtelingenschap is niet aannemelijk dat een gedwongen terugkeer van eiser -de huidige situatie in het land van herkomst daarbij in aanmerking nemend- een schending zal opleveren van artikel 3 van het EVRM.

Volgens de rechtspraak van het EHRM (uitspraak van 2 mei 1997 in de zaak nr. 146/1996/767/964, RV 1997, 70 en van 6 februari 2001 in de zaak nr. 44599/98, JV 2001/103) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijken de hiervoor genoemde uitspraken van het EHRM slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

De rechtbank is van oordeel dat niet aannemelijk is geworden dat de gezondheidsproblemen van eiser van dien aard zijn dat sprake is van een vergevorderd stadium dan wel een op korte termijn levensbedreigende situatie als hiervoor bedoeld. Ook in zoverre is de rechtbank dan ook van oordeel dat niet aannemelijk is dat gedwongen terugkeer van eiser ten tijde van de verleende verblijfsvergunning strijd oplevert met bovengenoemde artikelen.

Verder overweegt de rechtbank nog als volgt.

In het kader van het bepaalde in artikel 8 van het EVRM heeft eiser aangevoerd dat hij in Nederland een partner en een kind heeft. Terugkeer naar het land van herkomst zal schending opleveren van artikel 8 van het EVRM.

De strikte scheiding tussen asiel en regulier, die volgt uit de systematiek van de Vw 2000, brengt met zich dat de beoordeling van de toepassing van artikel 8 van het EVRM niet plaatsvindt in het kader van een procedure omtrent de verlening van een verblijfsvergunning asiel. Buiten artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000 - waarvan de toepasselijkheid in het geval van eiser gesteld noch gebleken is - biedt de Vw 2000 immers geen grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel ter bescherming van familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. De rechtbank verwijst hiervoor naar een uitspraak van de Afdeling van 10 december 2002 (JV 2003/46).

Op grond van het vorenoverwogene zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

Procedurenummer: AWB 07/11642

11

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

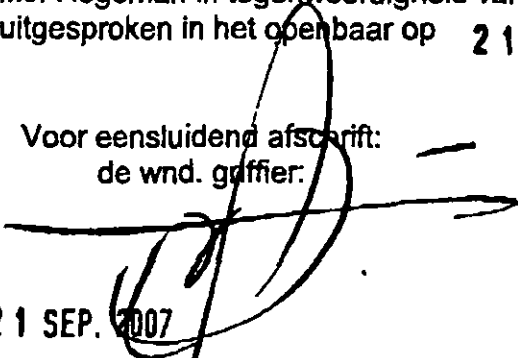
III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M.I.J. Hegeman in tegenwoordigheid van mr. D.D.R.H. Lechanteur als griffier en uitgesproken in het openbaar op **21 SEP. 2007**

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier.

Afschrift verzonden op: **21 SEP. 2007**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

gelijk*

ADVOCATEN | DEN BOSCH

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5715-C	17 OKT. 2007.
7313	
AAR:	V2.
BEHANDELD: DD:	PAR:

mw mr R.P. van Empel-Bouman

mw. mr. J.M. van Kuitenburg

mr. R.H.T. van Boxmeer

mw mr. Y.E. Verkouter

mw. mr. E. van den Hombergh

advocaten

mw E Hendriks

mw. R. Hooghuis

secretariaat

PER TELEFAX 070-3651380

griffier van de Raad van State

afdeling bestuursrechtspraak

Hoger Beroep Vreemdelingenrecht

Postbus 16113

2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Pag's:

Den Bosch, 17 oktober 2007

inzake / IND Den Bosch

betreft Grieven hoger beroep, onder gelijktijdige verzending aan verweerder

ons kenmerk 00003517/RB/RB

Inzake procedurenummer: 07/11642

Edelachtbaar College,

Namens appellant, geboren op [redacted] van Sierra Leone
nationaliteit nationaliteit, wordt hierbij hoger beroep ingesteld. Appellant, verblijvende
te Tilburg, kiest voor deze zaak woonplaats op de Smalle Haven 151 (Postbus 1138,
5200 BD) 's-Hertogenbosch, ten kantore van advocaat en procureur mr. R.H.T. van
Boxmeer. Ondergetekende verklaart hierbij bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om dit
hoger beroep in te stellen, op te stellen en te ondertekenen.

*

Ik verzoek u voor eventuele griffierechten mij een acceptgiro te doen toekomen,
aangezien een rekening courant ten laste van Gelijk advocaten nog niet bij u is
geopend.

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-
Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond van 21 september 2007, geregistreerd
onder procedurenummer: 07/11642 waarin deze het beroep van appellant ongegrond
heeft verklaard. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd
(productie 1).

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stellen hiertegen hoger
beroep in bij uw Afdeling.

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellant is
van mening dat er in onderhavige procedure 'vragen spelen die in het belang van de
rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin
beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van
onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr.

5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepsschrift leent zich volgens appellant derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000

Appellant voert tegen de uitspraak van de rechtbank de volgende grieven aan:

Grief I A

Ten onrechte is de rechtbank op pagina 7 derde alinea van mening dat het beroep op schending van artikel 4 Definitierichtlijn 2004/83/EG (de Richtlijn) niet kan slagen.

Hoewel in de Richtlijn geen bepalingen zijn opgenomen waaruit blijkt waartoe de op grond van artikel 4 eerste lid van de Richtlijn bestaande verplichtingen om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen de lidstaat precies verplicht, mag toch worden aangenomen dat deze verplichting in elk geval zo ver strekt dat van die lidstaat in voorkomend geval mag worden verwacht dat hetgeen verzoeker in het gehoor en de zienswijze naar aanleiding van het voornemen tot intrekking naar voren brengt daadwerkelijk wordt betrokken bij de beslissing over de intrekking van een verblijfsvergunning en niet enkel wordt afgedaan met de verwijzing naar het nader gehoor bij de aanvraag en al hetgeen in het nader onderzoek naar voren gekomen is als te laat buiten beschouwing te laten. Artikel 4 eerste lid van de Richtlijn zou anders voor wat betreft de intrekking een dode letter worden.

Zeker nu de informatie die verzoeker in zijn zelfgeschreven brief en bij het gehoor naar voren heeft gebracht geen wijzigingen betreffen van hetgeen reeds tijdens het nader gehoor bij de aanvraag naar voren is gebracht. Het betreft hier een aanvulling en het toevoegen van details op het relaas wat reeds bekend was.

Zo niet in strijd met de Richtlijn is gehandeld is in ieder geval inhoudelijk in strijd met artikel 41 VW gehandeld. In dit artikel is de samenwerkingsverplichting reeds neergelegd in de Nederlandse wet. De functie van de zienswijze en het aanvullend gehoor op grond van artikel 41, eerste en tweede lid Vreemdelingenwet ontbreken door de handelswijze van verweerder omdat enkel hetgeen bij het nader gehoor bij de *aanvraag meegewogen wordt bij de beslissing over de intrekking. Er is dan weliswaar formele wel voldaan aan artikel 41 VW. Maar het kan naar mening van gemachtigde niet zo zijn dat de procedure wel is gevolgd en daardoor aan dit artikel is voldaan, maar inhoudelijk met de uitkomsten van het gehoor en de zienswijze vervolgens niets gedaan wordt. Naar mening van ondergetekende wordt er dan in strijd met de ratio van artikel 41 VW gehandeld.

Tevens is verzoeker van oordeel dat doordat er ten tijde van de aanvraag van verzoeker een beleid van categorale bescherming ingevolge artikel 29 lid 1 onder d gevoerd werd door verweerder er niet is doorgevraagd naar details. Immers als belanghebbende uit Sierra Leone kwam zou hij een verblijfsvergunning krijgen, onafhankelijk van zijn persoonlijke situatie. De a,b en c-grond zijn toen niet beoordeeld en derhalve zouden de aanvullingen tijdens het aanvullend gehoor en de zienswijze na het voornemen tot intrekking zwaarder dienen te wegen.

De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat verweerder aan de aanvullende verklaringen een andere waarde heeft kunnen hechten dan appellant doet omdat verwacht had mogen worden dat hij deze informatie reeds in het kader van de

besluitvorming op de aanvraag en dan met name in het nader gehoor naar voren had gebracht.

Grief I B

De rechtbank heeft op pagina 7 laatste alinea ten onrechte overwogen dat niet is gebleken dat verzoeker vanwege zijn PTSS niet in staat was om nader te verklaren en dat uit de medische stukken niet naar voren komt dat verzoeker tijdens zijn nader gehoor zich medisch gezien in een dusdanige situatie bevond dat hij niet in staat zou zijn om een uitgebreider asielrelaas af te leggen.

Een psychische stoornis is niet eenvoudig te herkennen, zeker niet indien iemand uit een cultuur komt waar op psychische ziekten taboe rust. Dat dit niet direct bij het nader gehoor of de correcties en aanvullingen naar voren is gebracht is omdat dit toen nog niet bekend was. De psychische stoornis is vast gesteld na het nader gehoor, de correcties en aanvullingen en de beslissing van 3 mei 2002. Dit blijkt reeds uit het feit dat dit pas bij het intrekken naar voren is gebracht en het GGZ aangeeft hem vanaf 2004 te behandelen na doorverwijzing van zijn huisarts. Ter onderbouwing van deze reeds aangevoerde stelling verwijs ik naar medische stukken van de huisarts, welke in 2003 pas de diagnose PTSS stelt.(productie 1)

Nu bij het aanvullend gehoor en in de zienswijze naar aanleiding van de intrekking uitdrukkelijk op de aanwezigheid van een psychische stoornis is gewezen kon de rechtbank dit niet zonder nadere motivering terzijde schuiven. Ik verwijs in deze uitdrukkelijk naar de brief van GGZ van 15 augustus 2007, welke op 17 augustus aan verweerder is verzonden. Daarin geeft de behandelend arts aan dat één van de kenmerken van PTSS is het onvermogen om belangrijke aspecten van het trauma te herinneren. Zij geeft verder aan dat dit verzoeker mogelijk parten speelt bij het terughalen van zijn herinneringen. Bij deze brief is een artikel over dissociatieve amnesie overgelegd waarin wordt uitgelegd dat het heel goed mogelijk is dat verzoeker als gevolg van zijn stoornis zich niet alles meer kon herinneren.

* Mede vanwege bovenstaande reden heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat verweerder aan de aanvullende verklaringen een andere waarde heeft kunnen hechten dan appellant doet omdat verwacht had mogen worden dat hij deze informatie reeds in het kader van de besluitvorming op de aanvraag en dan met name in het nader gehoor naar voren had gebracht.

Grief II

Verzoeker is van mening dat de rechtbank op pagina 8, derde alinea, ten onrechte heeft overwogen dat verweerder geen geloof heeft hoeven hechten aan de ontsnapping van verzoeker en zijn detentie in Guinee. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat gezien de aanvullende verklaringen van appellant het standpunt van verweerder inzake de geloofwaardigheid geen stand kan houden.

Verzoeker verkeert in deze in een bewijsnood, hij kan de gebeurtenissen omtrent zijn ontsnapping en detentie in Guinee niet anders bewijzen dan door zijn verklaringen. Nu reeds aangetoond is middels een brief van Amnesty International van 8 december 2000, overgelegd bij de zienswijze van 12 juli 2006 dat er Sierra Leonezen gearresteerd worden, past het relaas van eiser geheel in de algemene situatie. Zijn

relaas hieromtrent is derhalve niet vaag en wel degelijk bestreden, daar appellant hiernaar heeft verwezen en herhaald in beroep. Appellant heeft deze detentie en de ontsnapping zo uitgebreid mogelijk uitgelegd. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom deze ontsnapping en de detentie ongeloofwaardig worden bevonden, althans de motivering is slechts gebaseerd op een inschatting van verweerder die elke onderbouwing ontbeert en welke in beroep gemotiveerd is bestreden en uitgelegd waarom in het geval van appellant ontsnapping wel mogelijk was en hij niet direct weer werd opgepakt in Freetown. Hierbij speelt tevens zijn PTSS-klachten zoals hierboven reeds naar voren gebracht zijn..

Gezien bovenstaande grieven heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat verweerder in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat het verblijf van appellant bij de rebellen voor ongeloofwaardig mocht worden gehouden.

Appellant is tot slot van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de motivering die verweerder ten grondslag heeft gelegd aan zijn standpunt dat appellant niet op de voet van artikel 29 lid 1 aanhef en c voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel in aanmerking komt, de toetsing in rechte kan doorstaan. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd, gezien de ingebrachte brieven, hetgeen door appellant naar voren is gebracht in beroep, in de zienswijze en tijdens zijn gehoren waarom appellant geen geslaagd beroep op het traumatabeleid kan doen nu buiten twijfel is dat appellant getraumatiseerd is als gevolg van zijn verblijf bij de rebellen. GGZ heeft aangegeven dat er wel een causaal verband bestaat tussen de klachten en zijn traumatische ervaringen in Sierra Leone. Ten onrechte is de rechtbank hieraan voorbij gegaan.

Conclusie

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellant in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellant dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, *althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank Roermond d.d. 21 september 2007, geregistreerd onder procedurenummer: 07/11642 niet in stand blijven. Appellant verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank te vernietigen en, doende wat de Rechtbank had behoren te doen, het beroep gegrond te verklaren en het besluit van verweerder te vernietigen, althans de rechtbank op te dragen opnieuw uitspraak te doen.

Voorts verzoekt appellant verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

mr. R.H.T. van Boxmeer
bepaaldelijk gevolmachtigde